

ПОЗОРИШТЕ.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА ПРЕКО НЕДЕЉЕ. — СТОЈИ ЗА НОВИ САД 40, А НА СТРАНУ 60 НОВЧИЋА МЕСЕЧНО. —
ЗА ОГЛАСЕ НАПЛАЋУЈЕ СЕ ОД ЈЕДНЕ ВРСТЕ 3 И 30 НОВ. ЗА ЖИГ СВАКИ ПУТ.

КРАЉЕВА СЕЈА.

(Наставак.)

V. ПОЈАВ.

Дворски врт. **Михаило** (улази лагано обзирући се на све стране).

Михаило.

Нема је! Рече ми да ће доћи. — Како Срце куца плахо; како дршћу живци: Боља је и није, не знам: желео бих само да оваким болом и умрем. — Страшљивац Таки као сада нисам никад био! Ко да сваки корак новог страха носи. Откуд страха? За што да се страшим? Кога да се страшим? Мога врта? Ил' љубави? Теодоре? За што? Она мене љуби! Неде? (Срдито). Заш' ме гони њена слика свуда? За што успомена њена крати уздах Љубављу згрејаних прсију? Клони се Мрска слико жене наметнуте, клон' се! Не ћу тебе, не ћу! Теодору љубим — Ја њу тражим! — Клон' се — ено је где иде! Клон' се! (Хита јој у сукоб).

Теодора (у мушком оделу, вођена од **Михаила**).

Теодора.

Чекаше ли дуго?

Михаило.

Од кад живим, никад Чини ми се нисам тако дуго чега! Ово беше цео век. А где си била?

Теодора.

Срце моје беше овде! Па и на што Срце кад с другима боравим?

Михаило.

А с киме?

Теодора.

С Недом.

Шта?

Михаило (изненађен.)

Теодора (хладно).

Са Недом, твојом женом. Није л' Царском посланику дозвољено тражит' Краљицу госпођу?

Михаило (журно).

Шта ти рече, кажи.

Шта говори Неда? Примети ли какву Сумњу јој на челу? Људи веле: Жена Уме познат' жену, ма и под оклопом.

Теодора (смеша се).

Онда твоја жена није доста жена! „Глава, ма и млада, боље служи цару Него лета. Хвалим избор твога цара!“ То су њене речи.

Михаило (радосно.)

То је срећа!

Теодора.

За нас.

За њу је несрећа. Чуј што чека јоште Кратковиду Неду. У то исто време Сутра ја сам код ње. И ти буди близу, Прислушкуј пажљиво шта се збори, Па кад видиш да је по нас згодно време Уђи смело. Тад је већ све спремно С чега Неда ваља да пострада. Схваћаш?

Михаило.

Ха, да веште замке!

Теодора (гордо).

Љубав је опела.

Михаило.

А народ кад чује, шта ће рећи? Народ Листом штудује Неду, јер ужива њена Доброчинства.

Теодора (горко).

Да је твоје насиље

Одгонило Неду, народ би те листом Кар'о. Исти народ одобриће дело

Кад му исповедиш да си са неверства
Жену одгонио.

Михаило.

Али Урош, Урош?
Не рече ли сама, да ме озлојеђен
И сломити може?

Теодора (злобно).

Урошевом снагом
Бугари се служе. По што царска помоћ
Бугаре оснажи, нема Урош су чим
Да оправда своју одагнану сеју.

Михаило.

А шта ће Гаридес? Мораћу се њему
Осветити мачем.

Теодора (лукаво).

Ал' га не ћеш наћи!
Гаридес је нест'о. Доб' ће место њега
Царска сестра у двор, да донесе краљу
Развод са краљицом који носи име
Грчког патријара. (Показује писмо.) Плаши ли
те још што?

Михаило (граи је).

Ништа, душо, ништа! Стидећ' се признајем
Да ми страх за твоју будућност за један
Тренутак срце савладао.

Теодора (нежно.)

За што пушташ
Да ти страва даљне будућности мрачи
Весели тренутак што ти љубав пружа?

Леонтас (указује се на дну позоришта.)

Ха! (Повлачи се хитро натраг.)

Михаило (нежно.)

Прости душо! Ненавикнут до сад
На толику срећу, тако ме је снажно
Савладао данас, да и не знам управ
Што ти рекох: душа ражарена стоји
Усред мозга моје мудровање. Оста
Усамљено срце, само да те љуби.
Прости!

Теодора.

То је мени драго сведочанство
Твога нежног срца. (Нежно.) Још за који данак
Служи магновењу; а кад рок протече
Неди намењени: награда се ближи
Коју ти опреми Теодора. (Трза се.) Хајдмо
Ноћ се ближи. Ено већ се месец диже —
Знај пажљивост ваља да нам прати стопе
Хајдемо. (Води га за руку).

VI. ПОЈАВ.

Леонтас (ближи се пажљиво и звера на ону страну,
куд су отишли).

Леонтас (тихо.)

Шта би ово? Шта угледах овде?
(Таре очи.) Машта, празна машта; није било
ништа!

Расипамтео мозак извлачи из земље
Црне слике, које трују душу. Ја сам
Болан. Ох, преболан! Ха, ено је! Ено
Растаје се њиме на савитку. Није л',
Није л' ово било пусто сновиђење?
Бећу л' ово њене суште речи, Боже!
То је одвећ много за једно створење!!
Збогом тиха срећо сањане љубави!
Еј, и ти си цвала да у туђој земљи
Увенеш! Моја те суза од сад роси.
Збогом верна друго млађана живота,
Ти оде, а моје срце оста пусто!
Ух, како је горко самовање! (Покрива лице).

Капулос (ближи се полако и меће му руку на раме)
А ја?

Леонтас (мирно.)

Ти си? (Мрко.) А ти ходи, помози ми мрети!

Капулос (хладно.)

Не ишти од слуге, да се лаћа бојјер
Дела.

Леонтас

А ти иди.

Капулос.

Куда?

Леонтас.

Куд ти драго!

Капулос.

Онда могу овде остати.

Леонтас.

А на што?

Капулос.

Да ти кажем хвала на твом поверењу.

Леонтас (тихо.)

На што да и твоје остарело срце
Морим тугом.

Капулос.

Срце које љуби није
Нигда старо. Ваљда мислиш да је боља
За мене награда, кад помогнем сину
Славна оца да си трује душу
Очајањем? Како мислиш да ћеш једном
Пред оца изаћи?

Леонтас.

Преглићем те мучи.

Уштеди ми бола.

Капулос.

Док те тако гледам, и ја га осећам. Не ћу,
Већ говори!

Леонтас (одважно.)

Хоћу! Твоје речи, разблажише мало
Удар што претрпех. Хоћу, слушај. Мога
Оца на престолу намера је била
Да свом наследнику, мени, Теодору
За жену испроси. По што отац паде
Син је добро знао што му чинит' ваља
Да освети оца, али су ме лажна
Обећања царска вешто успавала.
У надежди сести на властелски престо,
Негов'о сам стару љубав у потаји.
Дворанину цара не беше могуће
Да касније згуши љубав што отхрани

Кнежевић за дивну Теодору. Ево, (горко)
На овоме месту укопах је данас
По што видех ону за коју сам живео
У туђим рукама.

Капулос.

У чијим?

Леонтас.

Михаил — —

Капулос.

То је доста! Чу ли, што сам и ја видео?
Прикривено твоме оку, ал' овоме (показује своје)
Које безазлена љубав не заслени
Доста јасно. Видех где лукаво око
Андроника, прати твоју љубав.

Леонтас (брзо.)

Како?

Ниси добро глед'о! на што онда мене
Та шаље са сестром?

(Наставиће се.)

Д И Ш Т И Њ И.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Пркос“, „Да је мени лећи па умрети.“ „Локот.“)
Ове три шаљиве игре с певањем приказане су у
четвртак 6 априла. Ј. Племенчић, члан народ-
ног позоришта у Београду, као гост у сва три комада.

Господин Племенчић, који је на кратко време
дошао амо да гостује, назебао је и промукао путем:
с тога нам уживање, на жалост, не беше потпуно.
Али се из игре његове већ у прва два комада ви-
дело, да је на глумионици код куће, да је окретан
и вешт глумац, да је изврстан комичар, који про-
мишља и фино играјући пазу на мери, речју да
се добро разуме у својој струци. У „Локоту“ пак
где прица Мунго држи управо сав комад, ту је тек
развио свој уметнички дар; лаке ноге, живи по-
крети вреле крви жаркога појаса, нагла промена
претворнога плача на смех, лакомство, жудња за
јаким пићем, сцена на прозору, пењање уз лестве,
а особито пијанство, срчаност у њему, и пијацо
боксовање, све то беше изведено тако верно и пре-
цизно, како још до сад не видесмо на нашој глуми-
оници. Многи моменти опомињаху на уметнике
карлова театра у Бечу. Енглеске речи изговарао
је разговетно, а у певању помагао се спуштањем
гласа. Штета што не беше при гласу, те се не мо-
гаше заујати свом својом снагом!

У првом комаду особиту пажњу заслужују: Ј.
Хаџићева, која је честито заступала сокину улогу,

игром и певањем; а осим ње извршена беше, као
обично у таким улогама, Ј. Поповићева (Ката).

У лакрдији одликоване се уз Племенчића (Кри-
пића) Ј. Поповићева (Крипића). Жива игра К. Са-
вићеве („Намигуше“) беше тога вечера такођер
необично добра. Добрић и Добрићка (Зорић и М.
Савићева) бише заиста угледно двоје људи, као
што и карактер њихов собом доноси.

Трећи, нови комад „Локот“ без Мунга не би
много вредно. Заплет је слаб. Богаташ у годинама
(Суботић) хоће да узме своју храњеницу (Ј. Хаџи-
ћева), да би тако приграбно младу лепотицу и
— њезино удвостручено имање, па је поверава на
чување кључарици (Ј. Поповићева), прицу робу
(Племенчић) и „локоту“, али поморски капетан
(Рашић), преобучен као стари инвалид, прикраде
се и успне по лествама кроз прозор на горњи бој,
заваравши матору унаљеницу измишљеним при-
чама о њезиним некадашњим љубазницима, а прица
пићем; отвори „генералним“ кључем фијоку, у којој су
исправе: те тако долази до жене, мизраза, кључа-
рице и роба. Али је овај комад зачињен смешним
ситуацијама, досеткама, оригиналном, живосном и
симпатичном сликом роба прне боје, а поврх свега
песмама причевим и морнаревом. Уз Племенчића
приликоваху Суботић и Поповићева, а добро се др-
жаху Рашић и Хаџићева. Б.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

ПРЕТПЛАТА

ПРЕДСТАВА 54.

БРОЈ 5.

У НОВОМЕ САДУ У УТОРАК 11 АПРИЛА 1872

У НОВОЈ ПОЗОРИШНОЈ ДВОРАНИ:

ПОШТЕЊАЦИ.

ШАЉИВА ИГРА У 4 РАДЊЕ, НАПИСАО БАРИЈЕР И КАПАНДИ, С НЕМАЧКОГ ПРЕВЕО Ј. ХАЦИЋИЋ.

О С О Б Е :

Пепоне, негдашњи трговац	Племенчић.
Емелина, кћи пепонетова из првога брака	Ј. Маринковића.
Евђенија, кћи пепонетова из другогга брака	М. Недељковића.
Баскур, банкар	Суботић.
Дифуре, негдашњи гвожђар	Рашић.
Дифурова, жена му	Ј. Поповићева.
Раул Дифуре, њихов син	Лукић.
Едгар Тевно, сликар	Недељковић.
Октав Делкроа, сликар	Брани.
Вертиљак, негдашњи бележник, октавов ујак	Зорић.
Анатол Масан, пепонетов брат од ујака, шпекуланат на берзи	Лесковић
Лекардонел, шпекуланат	Пешић.
Жермен,)	Хаџић.
Август,) служитељи код Пепонета	Сokolовић.
Сузана, собарица	Ј. Хаџићева.

Прве две радње збивају се на селу код Пепонета; трећа радња у Паризу код Пепонета; четврта у Паризу код Октава.

Г. Ј. ПЛЕМЕНЧИЋ, члан народног позоришта у Београду, као гост.

У уторак 17 априла: „ЂУРАЋ БРАНКОВИЋ.“ Драма у 5 чинова, од К. Оберњика, по мађарском прерадио Ј. Ђорђевић. — Г. АДАМ МАНДРОВИЋ, редитељ народног позоришта у Београду, као гост.

Од „Зборника позоришних дела“ изашле су три свеске. У првој је свесци „Школски надзорник“, у другој „Шаран“, а у трећој „Честитам“ и „Француско-пруски рат.“ Прве две свеске стоје свака 20, а трећа 30 новч. а. вр. и могу се добити обдан у позоришној писарници и у вече на каси.

ПОЧЕТАК У 7 И ПО А СВРШЕТАК У 10 И ПО САХАТА.